

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**
bytem X
zastoupen obecným zmocněncem P. A.
bytem X

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1
zastoupen JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2024, č. j. MHMP 414160/2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2024, č. j. MHMP 414160/2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byla dle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zrušena část výroku rozhodnutí Městské části Praha 4, Úřadu městské části Praha 4, ze dne 19. 12. 2023, sp. zn. SZ P4/378989/23, v řízení o přestupku vedeném za porušení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), v návaznosti na vyhlášku Ministerstva dopravy č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“), a za porušení nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení HMP“). Bylo rozhodnuto tak, že se zrušuje výrok, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 19. 8. 2023 jako řidič vozidla taxislužby Škoda Superb, registrační značky X, při přepravě formou taxislužby z ulice X do ulice Y neměl zajistit zaznamenání skutečného průběhu přepravy, neboť do taxamtru byla zaznamenána cena za přepravu 667 Kč a čas přepravy mezi 20:25 a 20:37 hodin, ačkoli přijal částku 670 Kč a skutečný čas přepravy byl od 20:50 do 21:03 hodin, přičemž řízení o přestupku bylo zastaveno. Dále bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnuto o snížení pokuty z částky 50 000 Kč na 40 000 Kč a o zrušení uložení správního trestu zákazu činnosti. Ve zbytku bylo rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrzeno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v první řadě namítal, že napadeným rozhodnutím je krácen na svých právech dle čl. 26 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 4 Mezinárodního paktu o hospodářských, kulturních a sociálních právech, a to zvláště zákazem výkonu povolání řidiče vozidla taxislužby. Prokázal absenci zákonného zmocnění hlavního města Prahy k vydání a vynucování nařízení HMP. Cílem hlavního města Prahy bylo vydání nařízení HMP z jiných důvodů, než stanovuje a vymezuje zákon, v čemž spočívá rozpor se čl. 4 odst. 4 Listiny.
3. Žalobce rovněž namítal, že nedodržením nařízení HMP odvracel zřejmý trvalý útok hlavního města Prahy na zájem adresátů tohoto nařízení, včetně zájmů žalobce a jeho tehdejšího zaměstnavatele. Ve smyslu § 25 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), se nemohl dopustit přestupku.
4. Dále žalobce uvedl, že § 1 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), neposkytuje oporu pro ochranu taxislužbu kupujícího zákazníka před hrozcím zneužíváním výhodnějšího postavení řidiče k získání nepřiměřeného prospěchu. Tento důvod přitom byl nelegitimním důvodem pro vydání a vynucování nařízení HMP. Při šetření situace na trhu osobní taxislužby se hlavní město Praha neřídilo zvláštním zákonem upravujícím ochranu hospodářské soutěže na trhu výrobků a služeb proti jejímu vyloučení, omezení či narušení, čímž nedodrželo čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny. Důvodem vydání a vynucování nařízení HMP může být jen trh ohrožující projev zákonem zakázaného a vymezeného „nedovoleného omezování hospodářské soutěže“, a nikoli pouhé „omezování hospodářské soutěže“. Hlavní město Praha přitom nikdy zákonem stanoveným způsobem neprokázalo, že trh osobní taxislužby na území hlavního města Prahy je ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže.
5. Žalobce také tvrdil, že je nemožné splnit předpoklady o počtu realizovaných zakázek za provozní nebo pracovní den, jak se rozepisuje v kalkulaci cen v důvodové zprávě nařízení HMP. Nelze dosáhnout každodenního předpokládaného příjmu, natož v rámci 220 možných provozních dnů v roce.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

6. Žalovaný ve vyjádření konstatoval, že Ministerstvo financí svými výměry vydávanými na základě zákona o cenách zmocňuje obce, aby při splnění podmínek v § 1 odst. 6 tohoto zákona na svém území regulovaly ceny taxislužby. Pro regulaci cen taxislužby ze strany hlavního města Prahy bylo dáno zmocnění položkou 4, oddílu B, části I. výměru č. 01/2023 ze dne 15. 12. 2022, resp. č. 01/2024 ze dne 14. 12. 2023. Regulace cen taxislužby formou nařízení HMP byla opakovaně aprobevována judikaturou, přičemž žalovaný rozsáhle citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009-123. Odkázal rovněž na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2021, č. j. 4 A 36/2019-25. Žalovaný poté shrnul, že námitka o nezákonnosti nařízením HMP provedené cenové regulace nebo absence zákonného zmocnění k jeho vydání je nedůvodná, když nařízení HMP není v rozporu s ústavním pořádkem, nedochází jím k jakémukoli poškozování zájmů taxikářů chráněných Listinou či k trvajícím útoku žalovaného vůči žalobci. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a přiznání plné náhrady nákladů řízení.

IV. Obsah spisového materiálu

7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobci bylo kladeno za vinu, že dne 19. 8. 2023 v čase mezi 20:25 a 20:37 hodin jako řidič vozidla taxislužby Škoda Superb, registrační značky X, při přepravě formou taxislužby z ulice X do ulice Y 1.) požadoval a přijal částku 670 Kč, kterou cestující uhradil, ačkoli maximální cena jízdného měla dle § 2 nařízení HMP činit 330 Kč, v čemž byl spatřován přestupek podle § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 251/2016 Sb.“). 2.) Žalobce měl po ukončení přepravy nepřepnout taxametr v rozporu s § 14 odst. 1 prováděcí vyhlášky z pracovní polohy „Obsazeno“ do polohy „Jízdné“ a neprodleně nevytisknout záznam o přepravě, a tudíž v rozporu s § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě řádně neobsluhoval taxametr a dopustil se přestupku podle § 34e odst. 2 písm. g) téhož zákona. 3.) Žalobce neměl zajistit zaznamenání skutečného průběhu přepravy, neboť do taxametru byla zaznamenána cena za přepravu 667 Kč a čas přepravy mezi 20:25 a 20:37 hodin, ačkoli přijal částku 670 Kč a skutečný čas přepravy byl od 20:50 do 21:03 hodin, čímž v rozporu s § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě řádně neobsluhoval taxametr a dopustil se přestupku dle § 34e odst. 2 písm. g) téhož zákona. 4.) V souvislosti s přepravou uskutečněnou dne 19. 8. 2023 v čase mezi 5:45 a 6:00 hodin žalobce nepořídil ihned jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti, když na záznamu o přepravě č. 02052 absentovaly výchozí a cílové místo přepravy a podpis řidiče, čímž jednal v rozporu s § 21d odst. 4 písm. c) zákona o silniční dopravě a dopustil se přestupku podle § 34e odst. 2 písm. h) téhož zákona.
8. Součástí správního spisu je oznámení o zahájení společného řízení o přestupcích z moci úřední a předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 12. 10. 2023, podle něhož žalobce se měl žalobce dopustit čtyř shora uvedených přestupkových jednání. Součástí spisového materiálu tvoří taktéž potvrzení o zadržení průkazu řidiče taxislužby, protokol o kontrole a záznamy z kontrolní jízdy.
9. Jak je zřejmé z protokolu o ústním jednání ze dne 23. 11. 2023, žalobce uvedl, že dne 19. 8. 2023 vzal tři anglicky hovořící osoby z Prahy 1 na Prahu 4, přičemž jim nevadila cena kolem sedmi set Kč. Během jízdy patrně dvakrát přepnul taxametr na vyšší sazbu, zákazníci proti částce 670 Kč nic nenamítali, mohli si na účtenku počkat, ale odešli. Pak

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

si na taxametr nastavil „Obsazeno“, rozjel se a po chvíli ho dostihla hlídka městské policie. S taxametrem jel od samého počátku, účtenku nelze zpětně vytvořit. Záznam č. 02052 asi měl v klíně, byla to stará účtenka, kterou by dodatečně doplnil. Při ústním jednání správní orgán I. stupně provedl dokazování oznámením o přestupku, potvrzením o zadržení průkazu řidiče taxislužby, protokolem o kontrole, záznamy z kontrolní jízdy a fotografiemi. Dále byly provedeny důkazy výsledkem svědků X a Y (zákazníci z jízdy večer dne 19. 8. 2023) a přehráním zvukového záznamu a videozáznamů.

10. Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2023 správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb. (skutkově shodně s bodem 1.), přestupku podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě (skutkově shodně s bodem 3.) a přestupku podle § 34e odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě (skutkově shodně s bodem 4.) a uložil mu správní trest pokuty ve výši 50 000 Kč, správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu nabízení či poskytování zpoplatněné přepravy, včetně činností s tím souvisejících, vozidlem určeným k přepravě nejvýše devíti osob včetně řidiče pro cizí potřeby na dobu dvou let spolu s povinností nahradit náklady řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a důkazní prostředky včetně vyhodnocení protokolu o kontrole, záznamů z kontrolní jízdy, videozáznamů, vyjádření a výsledku žalobce, jakož i svědeckých výpovědí, a závěrů z nich vyvozených. Dále popsal naplnění znaků přestupků a na závěr uvedl úvahy, které ho vedly ke stanovení výše uvedených správních trestů. V rámci úvah při ukládání správního trestu správní orgán I. stupně přihlédl ke skutečnosti, že žalobce nezastíral předražení ceny jízdného a že taxislužba představuje pro žalobce jediný zdroj příjmů. Žalobce se však dopustil natolik významného a škodlivého porušení zákonných povinností, že bylo nutné uložit zákaz činnosti na horní hranici zákonné sazby.
11. Ohledně jednání v bodě 2.) bylo řízení ve věci podezření z přestupku podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě zastaveno z důvodu v § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., jak soud zjistil z usnesení prvostupňového orgánu ze dne 18. 12. 2023.
12. Dne 17. 1. 2024 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, doručenému dne 2. 1. 2024, odvolání, v němž namítal, že jednal na podkladě svolení cestujících. Po celou dobu jízdy měl zapnutý taxametr a cestující zaplatili cenu zobrazenou na displeji taxametrů. Coby prodávající poskytující služby nezneužil svého výhodnějšího hospodářského postavení k získání nepřiměřeného majetkového prospěchu, neboť cestující měli prostor nesouhlasit s cenou a mohli se domluvit na nižší. Dále se argumentace obsažená v odvolání shoduje se žalobními body.
13. Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím dne 7. 3. 2024, s doručením dne 25. 3. 2024. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a shrnul obsah rozhodnutí prvostupňového orgánu, jakož i odvolacích námitek. Zatímco v případě jednání v bodech 1.) a 4.) se žalovaný shodl s prvostupňovým orgánem ohledně jejich prokázání, u bodu 3.) je zaznamenání špatně nastaveného času v taxametr nutno přičítat dopravci, a nikoli řidiči taxislužby. Částka 3 Kč coby rozdíl mezi požadovanou částkou 670 Kč a částkou vytištěnou na záznamu o přepravě (667 Kč) je natolik minimální, že není možné hovořit o ohrožení daňových zájmů státu, což by měl být následek vytýkaného přestupku. S ohledem na zastavení řízení ve věci nezaznamenání skutečného průběhu přepravy bylo nezbytné ve prospěch žalobce snížit výši pokuty, žalovaný přihlédl také ke skutečnosti, že žalobce byl, co se týká přestupků

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v taxislužbě, dosud osobou bezúhonnou. Uložení správního trestu zákazu činnosti sice u přestupku nepořízení záznamu o přepravě obsahujícího předepsané náležitosti přichází podle § 34e odst. 9 zákona o silniční dopravě v úvahu, nicméně žalovaný považoval uložení tohoto druhu trestu za nepřiměřeně přísné, a proto uložení správního trestu zákazu činnosti zrušil.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Při jednání konaném u Městského soudu v Praze dne 25. 9. 2025 zástupce žalobce argumentoval shodně jako v podané žalobě a na podporu svých tvrzení odkázal na nálezy Ústavního soudu č. 108/1996 Sb., ve věci návrhu na zrušení některých ustanovení vyhlášky obce Staré Město u Uherského Hradiště č. 8/95 ze dne 22. 6. 1995 o ochraně nočního klidu. Polemizoval se závěry Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu týkajícími se zákonnosti regulace cen taxislužby na území hlavního města Prahy a považoval je za nesprávné. Navrhnul zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
16. Právní zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě zdůraznil, že nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby je platným a účinným právním předpisem, na jehož vydání se usnesla Rada hlavního města Prahy, když v souladu s § 1 odst. 6 zákona o cenách dospěla k tomu, že podmínky pro cenovou regulaci taxislužby na území hlavního města Prahy jsou splněny. Nařízení není ani v rozporu s ústavním pořádkem, nedochází jím k jakémukoliv poškozování zájmů taxikářů, které jsou chráněny Listinou základních práv a svobod, či k jakémukoliv trvajícimu útoku žalovaného vůči žalobci. Odkaz žalobce na nálezy Ústavního soudu č. 108/1996 Sb. je nepřiléhavý, neboť se týká jiné věci, je jím řešena otázka ochrany nočního klidu obce Staré Město u Uherského Hradiště, přičemž argumentace žalobce týkající se nezákonnosti nařízením HMP provedené cenové regulace taxislužby na území hlavního města Prahy či zákonného zmocnění k jeho vydání byla vyvrácena judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Z uvedených důvodů navrhnul zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
17. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb. „fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší povinnost stanovenou v nařízení obce nebo kraje.“
18. Podle § 4 odst. 3 zákona č. 251/2016 Sb. „za přestupek podle odstavce 1 nebo 2 lze uložit pokutu do 100 000 Kč.“
19. Podle § 1 nařízení HMP „tímto nařízením se stanoví maximální ceny osobní taxislužby.“
20. Podle § 3 odst. 1 nařízení HMP „maximální ceny platí pro výkon osobní taxislužby na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly bez ohledu na objem motoru a počet přepravovaných osob, kromě vozidel poskytujících konkrétní danou přepravu na základě písemné smlouvy uzavřené před zahájením přepravy v souladu s jiným právním předpisem výhradně mezi dopravcem a organizátorem rodinných událostí (narozeninová

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

oslava, jmeniny, církevní svátky, svatby, pohřby), mezinárodních kongresů, mezinárodních sportovních, kulturních a společenských akcí.“

21. Podle § 3 odst. 2 nařízení HMP „cena za jednorázovou sazbu je účtována při započetí přepravy (zakázky). Zahrnuje úhradu za pronajmutí vozidla, za pomoc při nástupu a výstupu zákazníka, za uložení a vyložení zavazadel, za vystavení dokladu o zaplacení jízdného a za podání informací, týkající se například trasy přepravy.“
22. Podle § 34e odst. 2 písm. h) zákona o silničním provozu řidič taxislužby se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21d odst. 4 písm. c) nepořídí ihned po ukončení přepravy jako výstup z tiskárny taxametry záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti.
23. Podle § 34e odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu za přestupek lze uložit pokutu do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 písm. b), c) nebo f) až k) nebo odstavce 3 písm. a).
24. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. V projednávaném případě lze jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, když vysvětlil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Žalovaný se rovněž přezkoumatelným způsobem vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Stejně tak je možné hodnotit i odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu, které odpovídá judikaturním požadavkům stran přezkoumatelnosti správního rozhodnutí.
25. Blíže k otázce soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů, kterými je uložena sankce za přestupky, se Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018-110, v němž plně odkázal na závěry z usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, podle nichž „nelze opomenout, že i na rozhodování o jiných správních deliktech dopadají požadavky článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.)“ [...] „správní soudnictví stojí na zásadě dispoziční, pokud z ní zákon výslovně nestanoví výjimky.“ Jako výjimky (vady rozhodnutí správního orgánu, k nimž je třeba přihlížet z úřední povinnosti) se uvádí nicotnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pokud brání přezkumu v mezích žalobních bodů. Zvláštním případem vady rozhodnutí správního orgánu zohlednitelné ex officio v soudním řízení je pak to, že správní orgán použil ustanovení právního předpisu, které nebylo na danou věc vůbec aplikovatelné, ovšem za podmínky, že žalobce uplatnil včasné žalobní námitky týkající se zákonnosti napadeného rozhodnutí, jejichž vypořádáním by musel soud akceptovat aplikovatelnost této právní úpravy na projednávaný případ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS). V některých dalších rozhodnutích rozšířený senát dovodil i určité jiné skutečnosti, které je třeba v rámci soudního přezkumu rozhodnutí ve věcech správního trestání zohlednit i bez námítky. V usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, rozšířený senát potvrdil, že i bez návrhu je krajský soud povinen zrušit rozhodnutí správního orgánu o deliktu či přestupku v případě, že po vydání napadeného rozhodnutí došlo ke změně právní úpravy, v důsledku níž by postižené jednání již nebylo trestné, či již byla zmírněna sankce za něj stanovená. Nejvyšší správní soud v návaznosti na judikaturu Ústavního soudu rovněž akceptoval povinnost zohlednění prekluze odpovědnosti za delikt (přestupek) jako důvodu pro zrušení rozhodnutí správního orgánu (nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, a ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07).

Všechny uvedené okolnosti, k nimž je soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve věci správního trestání povinen přihlídnout z moci úřední, představují toliko výjimky z obecných zásad dispoziční (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a koncentrační (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Obě tyto zásady umožňují přesné vymezení otázek, které má soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu posuzovat, a jejich včasné uchopení soudem. Zároveň jsou projevem zásady kontradiktornosti řízení a rovnosti účastníků (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Koncentrace řízení spolu se zásadou dispoziční tak přispívají k rychlému a efektivnímu rozhodování soudů v těchto věcech, a tím k účinné ochraně veřejných subjektivních práv, která je hlavním úkolem správních soudů.

26. Žalobce neuplatnil žádné žalobní body ve vztahu k hodnocení důkazů opatřených v průběhu přestupkového řízení, nezpochybnil závěry o vině v bodech 1.) a 4.), nenamítal nezákonnost stran právní kvalifikace jednání u těchto bodů a nevznese ani žádné výhrady k druhu a výši uloženého správního trestu. Zároveň v posuzované věci podle názoru soudu neexistuje vada tkvící v nicotnosti nebo nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí či v užití nesprávného právního předpisu; nedošlo ke změně právní úpravy vedoucí k zániku protiprávnosti jednání nebo snížení zákonného rozpětí pro ukládání sankce ani k prekluzi odpovědnosti za delikt. Veškerá žalobcova argumentace se týkala stanovení cen taxislužby nařízením HMP, v čemž žalobce spatřoval zásah do svobody výkonu své hospodářské činnosti.
27. Soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí opodstatněně poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2021, č. j. 4 A 36/2019-25, který se vztahoval k rozhodnutí o přestupku podle § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb. spočívajícím v účtování příplatku k ceně jízdného při provozování taxislužby v rozporu s nařízením HMP. V nyní posuzované věci nemá soud důvod odklonit se od závěrů ve zmíněném rozsudku učiněných, neboť se s nimi plně ztotožňuje a není mu známo, že by v recentní judikatuře došlo ke změně názorového přístupu Nejvyššího správního soudu.
28. K maximálním cenám taxislužby v Praze se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009-123, v němž uvedl, že *„taxislužba je na rozdíl od běžného tržního prostředí trhem postiženým celkovou informační asymetrií. V takovémto prostředí běžný zákazník (a tím spíše cizinec nebo jiný návštěvník Prahy) není s to předem získat relevantní informace o poskytované službě, o její kvalitě, často není s to ani určit přiměřenost nabízené ceny a nemá rozumnou šanci srovnat tuto cenu s cenami nabízenými jinými poskytovateli taxislužby. Je možno považovat za notorietu, že trhy s nedokonalými informacemi mají zásadně oslabenou sebečisticí schopnost. Lukrativní místa (letišť, centrální náměstí ve velkých městech s velkým výskytem turistů atp.) navíc pojmu jen limitovaný počet vozů taxi, což dále snižuje jakoukoli rozumnou úvahu o efektivní soutěži na trhu taxi. Taxislužba je trhem ve své podstatě atomizovaným, ovšem trhem, který se způsobem nabídky služeb zásadně liší od jiných svou povahou rovněž atomizovaných trhů. Na rozdíl od typického tržního prostředí (malé pekárny, provozovny služeb, obchody, restaurace apod.) vozidla taxi nenabízejí své služby v jednom fixovaném místě. Zatímco nabídka služeb ve fixované lokalitě zvyšuje možnost racionálního a informovaného rozhodnutí spotřebitele, vozidla taxi obvykle křižují v rámci městské aglomerace a jsou náhodně zastavována náhodnými zákazníky. Ideální „oběti“ taxikářů v prostředí bez regulovaných cen je cizinec, který navštíví hlavní město třeba jen na několik dnů a bezprostředně po příjezdu do České republiky nechápe přesně hodnotu české měny. Objednávka vozu taxi přitom bude z povahy věci často úplně první transakcí, kterou na českém území takový cizinec uskuteční.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

29. Ohledně samotné zákonnosti regulace cen bylo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, uvedeno, že „cenová regulace nezasahuje ani do samotné podstaty práva podnikat v oblasti taxislužby. To je patrné již z té prosté skutečnosti, že zcela převažující část provozovatelů taxislužby v hlavním městě Praze je s to podnikat v podmínkách úředně stanovených cen. Soudní moci nepřísluší detailně přezkoumávat, zda určité politické rozhodnutí (zde rozhodnutí o aplikaci úředně stanovených cen) je jediným možným prostředkem k nápravě nedokonalého tržního prostředí. Úkolem soudní moci není ani detailní hodnocení argumentů týkajících se efektivity, hospodárnosti a dalších obdobných aspektů právní úpravy regulace taxislužby (srov. k posléze uvedenému nálezu sp. zn. Pl. ÚS 28/06).“ V dané věci Nejvyšší správní soud neshledal v regulaci cen taxislužby žádnou protiústavnost ani neshledal žádný nezákonný postup správních orgánů v aplikaci ustanovení stanovících maximální cenu za taxislužbu. Obdobně usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 692/06, v němž Ústavní soud konstatoval, že „zákonná regulace provozování taxislužby tedy nemůže být v rozporu s ústavním pořádkem. Z ústavy v žádném případě nevyplyvá právo podnikat bezprostředně a nezávisle na jiných subjektech (...) nikým neomezován.“ Ve světle judikatury Ústavního soudu je smyslem a účelem cenové regulace ochrana před negativními dopady nedokonalého trhu (k tomu srov. též nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 2/03).
30. Soud shrnuje, že zákonná podmínka pro vydání podzákonného právního předpisu (zde nařízení HMP) je dána, neboť ve smyslu § 1 odst. 6 zákona o cenách neregulovaný trh osobní taxislužby může být ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže. Zcela nepřipadným se proto jeví tvrzení žalobce o odvracení trvalého útoku hlavního města Prahy na zájmy adresátů nařízení HMP, jeho vlastní i jeho někdejšího zaměstnavatele a s tím související námitka, že se uvedeného přestupku nedopustil.
31. Námitky stran nezákonnosti a protiústavnosti nařízení HMP a jeho rozporu s namítanými ustanoveními Listiny základních práv a svobod a Mezinárodního paktu o hospodářských, kulturních a sociálních právech tak shledal soud nedůvodnými a odkaz žalobce na nálezu Ústavního soudu č. 108/1996 Sb. za na danou věc nepřiléhavý.
32. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaný, který byl v řízení zastoupen advokátem, a měl ve věci plný úspěch, požadoval, aby mu soud přiznal plnou náhradu nákladů řízení. V případě žalovaného však nelze náklady vynaložené za zatupování advokátem považovat za důvodně a účelně vynaložené, neboť žalovaný disponuje dostatečným odborným personálním i materiálním zázemím, aby v řízení u soudu mohl obhajovat výsledky své činnosti prostřednictvím vlastních zaměstnanců (srov. např. již usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, čj. 6 A 90/96-23, a ze dne 14. 6. 1999, čj. 6 A 7/99-39, usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 437/99, či usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47). Samotnému žalovanému pak žádné náklady v řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.